

Géčko

casopis.gymkrom.cz

1/2015-16

ZA HRANICEMI

ROZHOVOR S MARKÉTOU PILÁTOVOU

REPORTÁŽ Z BRIGHTONU

DEBATA O UPRCHLICKÉ KRIZI

ROZHOVOR S ŘEDITelem | STUŽKOVACÍ VEČÍREK | VAŠE LITERÁRNÍ TVORBA

Obsah

Na hranici nového čísla	3
Realita je někdy mnohem barvitější, než snese papír.....	4
Byli jsme pasováni na maturanty.....	9
Uzdravení	10
Projektový den.....	10
Jízda na horské dráze.....	11
Dobrodružství do posledního okamžiku.....	11
Ukázka z knihy	18
Cesta lesem	22
Vtipy.....	22

Na hranici nového čísla

Milí čtenáři,

to už je prosinec? Takový krásný úvodník jsem měl pro vás nachystaný... Něco o tom, že tématem tohoto čísla je cestování, protože je prvním vydáním po letních prázdninách. O tom, jak nás všechno vyhání za hranice. A možná, že bych to i udělal, protože prvním číslem po prázdninách opravdu je, jenže když jsem tohle psal, před pěti dny sněžilo, kroměřížský vánoční stromek se rozsvěcoval před třemi a je první adventní neděle. Psát o horkém letním slunci, to by bylo trošku mimo. Jen tak mimochodem, napadlo mě, že bychom mohli mít i vánoční číslo – co říkáte na duben?

A vůbec – očekává se ode mě, že na tomto místě budu vtipný? Očekává se ode mě, že na tomto místě shrnu obsah čísla? Ne, očekává se ode mě... co vlastně? Kdyby jen existovala nějaká skupina lidí, která by nám mohla říct, co čtenáře opravdu zajímá... Tak počkat. Oni sami.

Co tedy Géčko potřebuje? Tebe! Na Gymnáziu Kroměříž je přes 500 žáků a na tomto čísle se jich podílelo necelých deset. Tím nechci vyzvat k zavedení pravidla „jeden žák – jeden článek“; politika jednoho dítěte může fungovat asi jen v Číně. Zajímalo by nás však, jak byste si časopis představovali vy. Pokud tedy vůbec začnete číst – já doufám, že jo, protože podle Wordu jsem nad tímhle souborem strávil už 1026 minut. Jakmile přesvědčíte všechny své spolužáky, aby začali objevovat Géčko také, můžete své dotazy, připomínky a hlavně návrhy směřovat na e-mailovou adresu casopis@gymkrom.cz nebo na Facebookovou stránku Gymnázia Kroměříž ([fb.com/gymkrom](https://www.facebook.com/gymkrom)). A když se k nám budete chtít přidat, o bonus víc!

Doufám, že se vám bude Géčko v novém líbit.

Martin Veselý

Toto číslo připravili

Martin Veselý, Q. B
šéfredaktor, reportáž, rozhovor
Mgr. Michaela Moravcová
editorka
Martin Buriánek, 4. A
reportáž
Petra Daníčková, 3. A
povídka
Lucie Dočkalová, 4. A
úvaha, test osobnosti
Anna Nováková, 4. A
rozhovor
Martin Pobořil, 3. A
reportáž
Mirek Sapara, 3. A
vtipy

KOREKTOR #39

Scénář: Vilém Koubek
Kresba: Jana „Yuffie“ Kilianová

Zdroj: korektor.the-comic.org

2014

Realita je někdy mnohem barvitější, než snese papír

Rozhovor se spisovatelkou, novinářkou, učitelkou a bývalou studentkou Gymnázia Kroměříž Markétou Pilátovou o Brazílii, Respektu a zlaté kobře. | Martin Veselý

Kde v této době jste? Víím, že v Brazílii, ale v jakém městě?

Jsem v malém městečku, které se jmenuje Nova Petropolis a je na jihu Brazílie ve státě Rio Grande do Sul.

Jestli počítám dobře, vy máte teď šest hodin večer. Co Brazilci v tuto denní dobu dělají?

V šest hodin v neděli podle mě odpočívají a začínají chystat večeři, která je kolem sedmé. Přestože v našich očích je Brazílie taková tropická země s velkým rozpětím různých klimatických pásem, ve většině země panuje téměř evropský režim. Naopak v Argentině jsem čekala, že ten režim bude podobný jako ve Španělsku, kde je hodně jiný, ale vůbec ne.

Jaký je tedy největší rozdíl mezi brazilským a českým způsobem života?

Já jsem v Brazílii na dvou místech, první semestr od března do srpna jsem byla v jiném státě, Mato Grosso do Sul, v malém městečku Batayporã, které založil Jan Antonín Baťa. Tam je velká změna v tom, že je tam obrovské horko všechny měsíce, co tam pobývám. Takže například vstávám mnohem dřív, protože to, co dělám hlavou – třeba psaní článků nebo knížek – jsem schopná dělat do dvanácti hodin, maximálně do dvou, a pak začne být takové vedro, že nejsem schopná moc přemýšlet, až večer, kdy mám i výuku. Takže v Batayporã vstávám tak v šest, o půl šesté. To je pro mě asi největší změna, všechno probíhá trochu dřív než na jihu.

Tady na jihu je počasí podobné evropskému, jsem tu od srpna do listopadu a celé ty čtyři měsíce bylo ošklivo a pršelo. Letos s počasím ještě hodně zamíchal efekt El Niño, který přinesl sem na jih velké deště a záplavy, takže my jsme čtyři měsíce vlastně zavření doma. Tento týden je docela hezky, ale to je spíše výjimečné. El Niño má pokračovat ještě tři měsíce, ale to už budu v Česku, tak to už doufám nezažiju.

Ta podobnost brazilského a evropského životního stylu vychází z toho, že je brazilská společnost tvořená hlavně evropskými přistěhovalci. Jen na severu, tam je víc původem černošské a indiánské obyvatelstvo. Tak je to s celou Latinskou Amerikou, kulturní kontext je hodně podobný evropskému. Jsou většinou křesťané, v Brazílii třeba 90 procent obyvatel.

Já tady v Rio Grande do Sul učím tzv. bohemios, což jsou potomci vystěhovalců z německy mluvících území české části bývalého Rakousko-Uherska, třeba z Liberce, Dětřichovic nebo Jablonce. A proč se chtějí učit česky – cítí se být Čechy. Německy mluvícími Čechy, něco jako byl Franz Kafka.

Mají také německé zvyky. To městečko, kde bydlím, vypadá jako malé německé horské městečko. Hory jsou tu porostlé tzv. studeným deštným pralesem, takže okolí vypadá jako „malé Sudety“, jen je ten kraj bohatší a... tropický. Když jezdím autobusem do města Porto Alegre, jednoho z největších měst v Brazílii, polovina lidí tam mluví německy. Jsou tady spíše evropské realie, než nějaké tropické, které si člověk představuje jako třeba karneval v Riu. Rio, to je jen jedna z mnoha tisíců tváří Brazílie.

Učíte i někoho jiného než české krajany?

Učím; ty kurzy jsou sice primárně zaměřené na české krajany, ale jsou otevřeny pro brazilskou veřejnost a jejich cílem je šířit český jazyk a kulturu ve světě.

Teď jsme měli velký úspěch právě v Porto Alegre, protože se podepsala dohoda s místní univerzitou, která je myslím druhá největší v Brazílii, a na ten kurz se přihlásilo 150 brazilských vysokoškolských studentů. Ještě učím na čtyřech základních školách děti od 6 do 15 let. Mám několik skupin dětí a ty se snažím učit český jazyk. Většina s ním úplně začíná, ale protože už to dělám druhým rokem, mám v tom město, kde působil Jan Antonín Baťa, jednu skupinu pokročilejších dětí. Tam je přímo škola, co se jmenuje „Škola Jana Antonína Bati“.

Mám jednu žákyni, sudetskou Němku, která odešla s rodiči po 2. světové válce, ale protože se pořád cítí být spíš Češkou, chodí na naše hodiny. Má 85 let, takže mí žáci mají od šesti do osmdesáti pěti...

A chodí i někdo, kdo nemá s Českem vůbec nic společného?

Ano, chodí tam spousta takových lidí, kteří se chtějí naučit další evropský jazyk.

Jak jste se do Brazílie vlastně dostala?

Poprvé jsem odjela v roce 2005, teď jsem tady v takovém druhém cyklu. Já jsem tehdy pracovala na půl úvazku v týdeníku Respekt, kde jsme si každý den otevírali stránky Ministerstva zahraničí a tam byl inzerát, že hledají učitele krajanů. Podmínky byly, že žadatel by měl umět portugalsky, španělsky, měl by znát dobře Latinskou Ameriku a měl by za sebou mít praxi učitele cizinců. Latinskou Ameriku jsem znala, protože vždycky, když jsem mohla, jezdila jsem tam jako turistka a taky jsem byla půl roku v Mexiku jako postgraduální studentka. Češtinu už jsem předtím učila ve Španělsku v univerzitě v Granadě. Tak jsem jim napsala a oni mě poslali do São Paula, kde jsem byla dva roky. Pak jsem se na rok vrátila, pracovala jsem v Respektu jako vedoucí zahraniční rubriky, a potom jsem zase odcestovala do Buenos Aires. To byl druhý takový delší pobyt, kde jsem byla tři roky. Pak jsem se zase vrátila do Čech, po třech letech jsem se zase vrátila sem a teď jsem tu třetím rokem, končím. Doufám, že se sem vrátím ještě na další rok.

Zdroj: osobní archiv M. Pilátové

Markéta Pilátová dlouhodobě žije v Jižní Americe, kde učí češtinu. Přispívá do několika českých periodik (Respekt, Salon Práva, Hospodářské noviny), pro dospělé napsala knihy Žluté oči vedou domů, Má nejmilejší kniha a Tsunami Blues, pro děti pak Víla Vivivíla a stíny zvířat, Víla Vivivíla a piráti jižního moře, Kiko a tajemství papírového motýla a Jura a lama. Také jí vyšla básnická sbírka Zatýkání větru.

Podle Wikipedie jste vystudovala romanistiku a historii. To není zrovna obvyklý směr; kdybyste se věnovala jen tomu, čemu by se absolvent těchto oborů věnovat měl, co byste teď dělala?

Já vlastně dělám, co jsem vystudovala, a dělám to naplno, protože překládám ze španělštiny a portugalštiny knížky, píšu o těch zemích do médií, což je taky součást toho oboru a zároveň v rámci práce krajanového učitele shromažďuju do projektu Ministerstva zahraničí takový korpus historických příběhů krajanů, takže tady využívám i průpravu, kterou jsem studovala na historii.

Zároveň bych mohla třeba na gymnáziu učit španělštinu, portugalštinu nebo dějepis, mohla bych učit jako odborná asistentka, to jsem dělala v Olomouci. Ještě mám bakalářskou zkoušku z latiny, kterou jsem studovala původně, ale když jsem udělala bakaláře, už jsem v latině nepokračovala a přihlásila se na španělštinu, ve které byla zahrnutá i portugalština. Takže bych mohla teoreticky na gymnáziu učit i latinu.

Latina vás pak už nebavila?

Latina mě svým způsobem bavila, ale najednou jsem dostala pocit, že bych se chtěla opravdu dobře naučit jazyk, který bych mohla skutečně používat v nějakém lidském kontaktu. Začalo mi vadit, že nestuduju něco živějšího. A španělština a portugalština z latiny vycházejí, takže pro mě nebylo moc těžké se na španělštinu dostat.

Také pracujete v týdeníku Respekt. To je vaše další práce – novinářka. Vychází taky z romanistiky a historie?

Určitě. Já v Respektu nepracuju, ale patřím k okruhu externích spolupracovníků, to i pro Salon Práva, Hospodářské noviny, někdy i Lidové noviny. Do Respektu jsem začala psát, už když jsem učila ve Španělsku. Působila jsem tam jako takový expert na hispánskou kulturu a politiku – psala jsem z těch zemí reportáže, analytické články nebo rozhovory. Teď často píšu literární recenze. Historie mi také hodně pomáhá, protože člověk se pak lépe orientuje v historických souvislostech, které jsou nutné k pochopení třeba současné politické situace v nějaké zemi.

Jak jste do Respektu přišla? Taky byl někde inzerát „hledáme externího spolupracovníka“?

Ne, to ne. Mě nenapadlo, že budu ve Španělsku psát články, ale my jsme tam s manželem potkávali Čechy, kteří žili v jeskyních. To je taková granadská specialita, za Granadou jsou jeskyně, které dodnes používají španělští Romové k bydlení, a zároveň tam žije komunita tzv. neohippies, mezi kterými byli i Češi a mě hrozně zajímalo, co jsou to za lidi. Takže jsme se s nimi začali bavit a přišlo nám to zajímavé.

Manžel tehdy hodně fotil, a protože jsme vždycky rádi četli Respekt a nenapadlo nás žádné jiné médium, říkali jsme si, že bychom do toho Respektu mohli poslat ty fotografie, a pak nás napadlo, že by bylo lepší k tomu napsat i nějaký text, tak jsme o nich napsali reportáž (bit.ly/gecko-pilatova-clanek). Nic jsme od toho nečekali, ale oni nám napsali, že tu reportáž otisknou i s fotkami. Pak jsme s nimi začali spolupracovat pravidelně, a když jsme se po dvou letech vrátili do Česka, oběma nám nabídli práci. Manžel tam zůstal na plný úvazek, já na půl úvazku, kombinovala jsem to s prací na univerzitě.

Ale tím popudem byla taková čirá zvědavost, kdy se člověk s něčím setká a chce to pochopit. Já jsem chtěla pochopit, proč nějakí mladí Češi žijí v jeskyních v Granadě, jak to vůbec dokážou, co od toho čekají, co je to za lidi. Pro psaní článků nebo literatury je asi nejzákladnější, že musíte být hrozně zvědavý člověk. Když vás něco nezajímá, nemůžete o tom psát.

„Rio, to je jen jedna z mnoha tisíců tváří Brazílie.“

Nějaký čas jste už i spisovatelka. Říkáte, že postavy ve vašich knihách jsou založeny na osobách, které jste potkala. Čím vás musí takový člověk oslovit, abyste si řekla „Jo, to by stálo za napsání“?

Musí to být člověk, který se nějakým způsobem vymyká nebo tam musí být nějaký detail, který mi připadá... poetický, ve kterém je zrnko poezie. Třeba jsem napsala povídku „Vánoční kobra“. Je o Aniče Růžičkové, mé studentce z Buenos Aires, která celý život uklízela u bohatých lidí. Její příbuzní pocházeli myslím z Postoupek, to je docela zajímavé, že spousta krajanů, kteří odcházeli do Argentiny na přelomu 19. a 20. století, přišla z vesnic kolem Kroměříže, což jsem zjistila až v Argentině. No a Anička Růžičková psala svým příbuzným do Postoupek, ale netušila, že její čeština je už tak špatná, že ti příbuzní jí nerozumí, takže oni jí napsali: „Ančo, piš radši španělsky, my si to pak přeložíme.“ Ona z toho byla hrozně nešťastná a chodila na hodiny češtiny, aby znovu našla ten jazyk. Povedlo se a příbuzní jí pak milostivě dovolili, že už může zase psát česky. Když jí přišel dopis, kde jí to povolili, to byl vlastně můj největší pedagogický úspěch...

To by pořád ještě nebylo na příběh pro mě, ale když jsem pak jednou s ní seděla na kávě, říkala mi, že se jí jednou za čas zdá o velkém hadu, takové zlaté kobře, která jí ale v tom snu neděsí. A ona vyzpozovala, že vždycky, když se jí ten had ve snu objeví, stane se v jejím životě něco zásadního k dobrému. Mně přišlo, že je v tom náboj, ze kterého by mohl být příběh. Takže jsem zpracovala tu povídku (bit.ly/vanocni-kobra), ale tak, že od ní je tam jen ten sen, ale život té postavy jsem si úplně vymyslela podle střípků příběhů jiných lidí. Ta postava se třeba fyzicky té paní podobá, ale není to ona.

Mám jednu žákyni, která je hluchoněmá a vyjadřuje se takovými... nechci říct skřeky, ale prostě velice zvláštně a člověk se na ni musí strašně soustředit, aby jí rozuměl. Ona nepoužívá znakovou řeč, protože tvrdí, že je to omezující a že by ji to zavřelo do ghetta lidí, kteří tu znakovou řeč používají. Naučila se velmi dobře číst i psát, vystudovala vysokou školu a zároveň se nebojí chodit na jazykový kurz češtiny, přestože ví, že se česky bude vždy vyjadřovat velmi omezeně – ale bude moct psát a číst. Naučila mě, že když se člověk na toho druhého hodně soustředí, napojí, tak je mu schopen rozumět, i když se na počátku zdá, že je komunikace nemožná. Tohle je příběh, který jsem zpracovala v jednom novinovém sloupku, ale je možné, že z ní vznikne nějaká postava. Nevím.

Často taky pracuju s nějakými historkami, které mi někdo vypráví. Jen poslouchám ty lidi, někdy si to zapíšu, někdy ne, ale potom při psaní se mi ty věci, co mi lidi vypráví, nějakým způsobem vrací, buď přímo ty příběhy, nebo podle těch historek konstruuju příběh nebo píšu postavy. Myslím, že velká část mého psaní je o tom, že poslouchám, co mi lidi vyprávějí a nejsem líná je poslouchat, protože vím, že to pak vložím do toho psaní.

Vzpomenete si na někoho, o kom jste si pomyslela něco v tom smyslu, že podle jeho života by šel napsat příběh naprosto bez úprav?

Někdy se mi stává, že takový příběh najdu, často u krajanů, ale většinou když někdo opravdu tak silný příběh vypráví a opravdu se stal, je to na knížku moc. Člověk pak musí ubrat, rozdrobit jej do dvou, tří postav, protože v knížce by ten příběh nebyl uvěřitelný. Většinou nemůžu ten příběh použít úplně celý, protože by si lidi řekli, že už je moc fantastní. Realita je někdy mnohem barvitější, než potom snese ten papír. Což je teda zajímavé.

Je ve vašich knížkách postava založená na někom odsud z gymplu? Že bych vyřídil...

No... Je tam jeden člověk, taková postava, kterou jsem si zgruntu vymyslela, ale je fyzicky podobná jednomu člověku, který mě učil na gymplu a který mi vždycky přišel takový záhadný; my jsme o něm nic nevěděli, třeba jak žije, ale vždycky nás přitahoval, protože v něm bylo jisté tajemství. V příběhu jsem ho ale zkombinovala s životním příběhem šumperského kantora mého muže, který jsem si ještě přimyslela a přibarvila. Vždycky je to takový mix dojmů, příběhů. Je možné, že se tam někdy někdo pozná, ale téměř 100 procent postav v mých knížkách je vymyšlených. Je nepříjemné, když se lidé „poznávají“, protože jim musím říct, že ty postavy jsou opravdu vymyšlené.

Někdy se mi stává, že na čtení za mnou někdo přijde, neznámý člověk, a říká mi třeba „Vy jste znala moji mámu?“ a já říkám „Ne, neznala jsem vaši mámu, určitě ne,“ a oni říkají „No jo, ale paní ta a ta v knížce té a té mluví a chová se jako moje máma.“ Nevím, čím to je. Takové tajemství. Možná tím, že člověk tu inspiraci lapá z nějakých vesmírných vibrací nebo co. (smích) Někdy se stává, že vystihnu nějaký typ člověka, řeči nebo myšlenkových pochodů a čtenář tam někoho pozná, ale je to fikce.

Téměř všechny mé postavy jsou fiktivní a já si na tom i docela zakládám, protože ani moc nemám ráda spisovatele, kteří čerpají ze svého okolí a třeba své blízké „tahají“ do knížek a „parazitují“ na svém životě. To je jeden druh spisovatelů, který sice může psát skvělé knihy, ale já prostě do tohohle spisovatelského natu-relu nepatřím. Radši píšu o lidech, kteří mi tak blízcí nejsou.

Máte teď něco rozepsaného?

Ano, knížku o Janu Antonínu Baťovi, který tady v Brazílii žil a zemřel. Je to takový větší celek, román, který už píšu několik let a doufám, že ho příští rok dokončím.

Jaký je rozdíl mezi českým a brazilským školstvím?

Spíš než by se lišila ta výuka, tak se hodně liší vztah kantor-žák, a to i v těch jazykových kurzech. Ten vztah je mnohem bližší, žáci a učitelé jsou víc v kontaktu v běžném životě, žák bere učitele mnohem osobněji. Pro mě je to zajímavé třeba v tom, že děti, které učím, se mě ptají na věci, které myslím, že by se student učitele v Česku neptal – třeba jestli mám děti, co dělá můj manžel, co ráda jím, komentují, jak jsem oblečená... Mně dlouho trvalo, než jsem si na to zvykla. Ze začátku jsem to považovala za takovou drzost ze strany těch dětí, ale teď si uvědomuju, že je to tady standard a že učitel je takový jejich druhý rodič. V něčem je to hodně sympatické.

Vzniká tím větší důvěra a ten učitel nemusí potom tak moc uplatňovat svou autoritu. Učí se vám líp, děti jsou nadšenější a mnohem přístupnější tomu celému vzdělávacímu procesu. V Česku je škola občas taková povinnost, je to celé takové těžké, ale tady ne, tady mám pocit, že ty děti chodí do školy raději. Taky tu vzdělání vždy nebylo samozřejmostí, povinnou školní docházku zavedli poměrně nedávno, až v 60. letech 20. století, takže mám pocit, že si lidé vzdělání váží více než u nás.

Napsala jste čtyři knížky pro děti a tři pro dospělé. Pro koho se vám píše lépe?

Já to tak nemůžu říct, že se mi něco píše líp nebo hůř, spíš jsou to dva úplně jiné způsoby psaní, protože dětské knížky jsou na jednu stranu hrozně příjemné v tom, že si člověk může úplně svobodně vymýšlet a nemusí se bát, jestli to bude uvěřitelné nebo ne. Na druhou stranu nemůžete používat spoustu věcí, které u dospěláckých knížek ano, jako třeba ironii nebo narážky na politický kontext. Taky ne moc poetické věty, protože děti jim nemusejí rozumět nebo je přestanou v půlce bavit. Často musejí ty dětské knížky být co nejvtipnější, protože děti se rády smějí – ale zároveň je bez ironie těžké ty vtipy vymyslet. V tomhle je těžší psát pro děti, protože existuje spousta takových formálních omezení. Člověk si na to musí zvyknout a psát tak, aby tomu dětský čtenář rozuměl. Já to mám ráda, pro mě je to spíš odpočinek od románů. V období, kdy se mi nechce pouštět do nějaké větší, delší knížky, se většinou pouštím do dětské. Taky je to samozřejmě kratší. Vyžaduje to prostě jiné věci. Píšu obojí ráda, ale vždy v jiném časovém období.

Kdy se u vás začaly projevovat první známky, že budete spisovatelkou, novinářkou atd.?

No, nejdřív jsem začala psát do těch novin, to mě bavilo a dodnes mě to hodně baví. A že to nějak funguje, jsem si uvědomila, když mi ty texty vzali. Dlouho jsem si nepřipadala jako novinářka, dokud jsem v tom Respektu nezačala pracovat a dostávat plat, až pak jsem si řekla, že asi jo, asi je ze mě novinář.

Spisovatelkou se ale úplně necítím. Knižky píšu, ale na druhou stranu je to pořád takové hobby, živím se tím jen částečně. Že bych byla nějaká profesionální spisovatelka, to asi ne. Ano: je to takové hezké hobby, které ale беру stejně vážně, jako kdyby to byla profese.

První známky, že knížky budu psát *dál*, bylo, když mi vyšla první kniha a nakladatelství projevilo zájem i o další. A asi takové největší potvrzení toho, že to nějakým způsobem někomu něco dává, bylo, když byla ta první knížka přeložená do němčiny. Když jsem věděla, že o ty romány mají zájem i v zahraničí, přišlo mi, že má cenu v tom svém koníčku pokračovat.

Co vaše nominace na Magnesiu Literu? Byly také potvrzením, nebo jsou pro vás důležitější překlady?

Určitě překlady. U cen vždycky záleží na tom, kdo zrovna sedí v porotě. Nejsou moc objektivní, podléhají různým módám, které mezi literárními kritiky zrovna jsou. Není to úplně něco, co bych považovala za nějak důležité, i když je samozřejmě hezké, když vás na nějakou cenu nominují, nebo když ji vyhrajete.

Překlady jsou mnohem těžší. V Německu se musí nějaký nakladatel rozhodnout, že do vás investuje hodně peněz, které se mu vůbec nemusí vrátit. Je to, jako kdyby se český nakladatel rozhodl vydat naprosto neznámou mongolskou autorku. A když to někdo udělá, tak vám tím vlastně říká „mě zaujalo, co děláš a považuju to za natolik dobré, že do toho vložím určitou naději a finance“. To se mi stalo s první knížkou a potom u druhé knížky, která byla přeložena do němčiny a holandštiny. Pro tu dokonce nakladatelé koupili práva i na další, třetí knížku.

Ta němčina pro mě byla asi rozhodující. Pro českého spisovatele je asi jedna z nejvyšších met, aby ho někdo přeložil do němčiny, protože to je pak brána do dalších jazyků. Moje knížky jsou přeloženy do šesti jazyků a teď budou přeloženy do osmi.

Kde byl ten překlad nejpopulárnější a proč myslíte, že zrovna tam?

Nejvíce asi rezonují v Německu. Možná proto, že německá kultura, německé uvažování je té české hodně blízko, takže Němce zaujmou věci, které zaujmou i Čechy. V němčině, jak jsem říkala, je těžké toho překladu dosáhnout a taky když ten nakladatel se rozhodne pro první knížku a ta se mu nevyplatí nebo nemá úspěch, pak už tu další nechce, že jo...

Ještě taková obligátní otázka na závěr: proč píšete?

Asi z té zvědavosti. Díky svým knížkám se dostávám blíž nějakému pochopení nejen těch věcí, kterým nerozumím, ale takovou oklikou díky těm knížkám i lépe porozumím sama sobě nebo svému životu. Je to pro mě asi způsob, jak nějakým způsobem chápat svět a lidi kolem sebe.

Byli jsme pasováni na maturanty

Martin Buriánek

Čas nelítostně plynul, na nic se neohlížejíc, a tak jsme i my jednoho dne zasedli do lavic té třídy, kterou každoročně obsazují čtvrtáci. Říká se nejstarší a nejzodpovědnější na škole. Ať si každý vytvoří názor sám...

Každopádně pro nás to znamenalo kromě méně příjemné povinnosti konečně zahájit pilné přípravy na maturitu i očekávání několika příjemných zážitků. Stužkovací večírek je jednou z tradic, bez které by se snad žádní budoucí maturanti nemohli obejít.

Přípravy nebyly snadné. „Ten citát je fakt hroznej! Dejte na ty stužky jinej.“ – „Já nechcu, aby to bylo v restauraci. Udělejme to jinde!“... To víte, domluvit se ve více než dvaceti lidech není nic jednoduchého. Opravdovým pokrokem bylo, když jsme se shodli na třech základních pilířích – na místě konání, na tématu a na hesle, které budeme mít na stužkách.

I přes některé nepříznivé okolnosti, jako byla například stávka světýlek, která měla sloužit k výzdobě, se nakonec vše podařilo a 6. listopadu před sedmou hodinou večerní naše třída vítala první přicházející kantory. Večer se nesl v duchu Great Gatsby. Ti sečtější vědí, že se tak jmenuje román amerického spisovatele Francise Scotta Fitzgeralda popisující mimo jiné jazzový věk ve Spojených státech amerických ve 20. letech 20. století. Tomu samozřejmě odpovídalo naše oblečení. Pánská část osazenstva v oblecích a vestách, s motýlky na krku, a dámy vystrojené do dobových šatů. Spolužačkám se dlouhé shánění šatů opravdu vyplatilo, neboť z velké části i díky jejich oděvům atmosféra působila skutečně dobově. Zvláštní ocenění za nejvíce dobový dress code si z řad kantorů zaslouží paní Ryšavá.

Moderování večera se ujal Kuba Skácel a i přes jeho obavy se mu to povedlo výborně. V sedm hodin všechny uvítal, vyzval k přípitku a oznámil večeři. Na talířích jsme dostali naservírovaný řízek a brambory. Po večeři už nás čekal vrchol programu, samotné stužkování. Do role maturantů nás pasovala naše třídní, paní Fuksová, a připínání stužek se ujala paní Havelová. Na stužkách máme povzbuzující heslo plné optimismu: „Přes překážky ke hvězdám.“

**„Ten citát je fakt hroznej!
Dejte na ty stužky jinej.“ –
„Já nechcu, aby to bylo
v restauraci. Udělejme to
jinde!“...**

stanou našimi tajemstvími. Závěrem děkujeme všem vyučujícím, kteří na náš večírek přišli, za tak hojnou účast.

Poté už nastala volnější zábava, tančili jsme a povídali si. Za zmínku jistě stojí tombola s několika vtipnými cenami, jako například plynová bomba v podobě fazolí, strouhanka jako pexeso pro náročné nebo časově neomezená prohlídka zámku v podobě, omluvte trochu reklamy, visacího zámku značky FAB. Volnou zábavu na chvíli přerušilo ještě jedno taneční vystoupení, které si připravily tři páry tvořené našimi spolužáky a které určitě stálo za to. Hodiny ubíhaly a my jsme si užívali příjemnou atmosféru a spoustu vtipných zážitků, které raději navždy zůstanou našimi tajemstvími.

Uzdravení

Lucie Dočkalová

Dnes jsem narazila na zajímavou větu: „Nemoci vám hlásí, že tímto způsobem už nemůžete dál žít.“ Když se nad tím zamyslíme, mohla by to být pravda. Čím to ale je, že si většina lidí neuvědomuje, že za spoustu nemocí si mohou právě oni sami?

Životní styl a prostředí, ve kterém žijeme, se na nás neustále podepisuje a my přece nemůžeme změnit minulost. Tudíž nemůžeme změnit ta zla, která jsme na svém těle napáchali. Lidé počítají s tím, že nemoc se dá vyléčit a ihned po vyléčení se navracejí ke starým návykům, aniž by si uvědomili, že právě tyto návyky mohou být příčinou oné nemoci. Důsledkem toho se nemoc opět vrací nebo se projevuje nemoc jiná. Ale co když už vyléčit nepůjde? Myslíte si, že v tomto okamžiku se lidé sami sebe ptají: „Mohl/a jsem tomu zabránit?“, nebo budou klást vinu lékařům, že není schopný je vyléčit, a tudíž je to jeho vina? Právě doktoři bývají považováni za ty, co jsou tu pro nás a mají povinnost nás uzdravit. Ale pokud bereme jejich slova na lehkou váhu a neřídíme se podle jejich doporučení, můžeme jim potom něco vyčítat? Ne. Můžeme si za to sami.

Z toho jsem odvodila hned několik závěrů:

1) Lidé by měli žít přítomností. Minulost je za námi. Pouze přítomností můžeme ovlivňovat to, co nás čeká v budoucnosti.

2) Je důležité si uvědomit, že to my řídíme svůj vlastní život a je jen na nás, jak VYPADÁ. Proto bychom se měli zamyslet nad tím, jestli DĚLÁME to, co je pro nás nejlepší.

3) Lékař je jedna z nejnevděčnějších prací. Rady doktorů bývají často podceňovány a lidé je nedodrží, protože si myslí, že se je lékaři snaží nějakým způsobem vystrašit, spoutat anebo omezit. Proto často není výsledek takový, jaký by měl být. A pacient opět obviňuje lékaře, že nebyl schopný jej uzdravit. Léta pilného studia a „sežraného času“ se tedy neoplácejí zvláště příjemným způsobem.

4) Proces uzdravování záleží na mnoha faktorech. Ať už je to psychické rozpoložení nemocného, prostředí, ve kterém se nachází, lékař, který ho léčí, způsob, jakým je léčen anebo životní styl odpovídající stávajícímu stavu.

A já se ptám: Může být proces uzdravování někdy dokončen?

Projektový den

Martin Pobořil

V pátek 23. 10. uspořádalo Gymnázium Kroměříž ve spolupráci s kinem Nadsklepí a střediskem EUROPE DIRECT přednášku, která byla spojena s debatou, na téma uprchlická krize. O své vědomosti a názory se se studenty podělili tři odborníci na tuto problematiku. Celý program byl řízen profesionálním moderátorem Miroslavem Karáskem.

Program byl zahájen krátkou přednáškou, která obsahovala hlavně fakta a důležitá čísla ohledně uprchlíků. Potom následovala diskuze, při níž účinkující nejprve rozebírali dotazy moderátora a až po nich následovaly dotazy studentů, popřípadě přítomných profesorů. Rozebíralo se hlavně, proč vlastně lidé emigrují, jak to vypadá v uprchlických táborech, jak se k uprchlické krizi staví jednotlivé země nebo jací jsou uprchlíci lidé. Zajímavé byly zejména osobní zkušenosti s uprchlíky, které nám tlumočil člověk, který pomáhal uprchlíkům na maďarských hranicích. Po některých odpovědích na otázky studentů došlo k trochu emotivnější výměně názorů a to hlavně proto, že přednášející občas nezodpověděli otázku, nebo naopak odpovídali vyhýbavě. Ze všech tří odborníků mě nejvíce zaujal pan Stojanov, protože nejen sdělil své názory, ale uvedl i pádné argumenty, což mi u zbylých mluvčích částečně chybělo.

Myslím si, že přednáška byla přínosná, protože jsme se dozvěděli důležité informace, které možná mírně pozmění náš názor na uprchlíky a krizi obecně. Diskuzi by jistě prospělo, kdyby všichni účinkující nebyli stejného názoru. Všichni jsou totiž pro přijímání uprchlíků. Avšak z otázek a argumentů z řad studentů bylo jasné, že většina kina zastávala opačný názor, což bylo pro debatu pozitivní. Podle mého názoru bude dobré, když se podobné akce uskuteční i v budoucnu.

Jízda na horské dráze

Rozhovor s p. ředitelem Josefem Havelou | Anna Nováková

Co považujete za největší přínos pro školu za dobu, co jste ve funkci?

Myslím si, že je to nejspíš otázka na někoho jiného. Proto nechám čtenáře našeho školního časopisu, aby si na tuto otázku odpověděli sami.

Nejdůležitější vlastnost, kterou by měl podle Vás mít správný učitel?

Na první místo stavím hned dvě vlastnosti. Učitel by měl být spravedlivý a odborníkem ve svém oboru.

Jak hodnotíte uplynulý rok na této škole?

Uplynulý školní rok bych přirovnal k té nejostřejší horské dráze. Když na ni nasedáte, jste plní očekávání i obav. Pak se vozík rozjede a jedete v šíleném tempu, pořád je to nahoru a dolů, jedna zatáčka ostřejší než druhá, a když vysedáte, tak se vám pořádně točí hlava.

Co Vás vedlo ke studiu pedagogiky a pokud byste mohl změnit své povolání, které by to bylo?

Ke studiu pedagogiky mě motivovala osobnost jednoho mého učitele ze základní školy. Byl to správný chlap na svém místě. Pokud by mi zlatá rybka dala možnost a já musel povolání změnit, tak bych řídil vlaky na trati Šinkansen.

Jak nejraději trávíte svůj volný čas?

Rád sportuju. Poslední dva roky se nejvíce věnuju cyklistice. Zajel jsem si i několik závodů. Hraju tenis a donedávna to byl můj koníček číslo jedna. Teď mi počasí za oknem připomíná, že je čas si navoskovat lyže a snowboard.

Když mám klid, tak si rád čtu. Naposledy jsem se vrátil ke dvěma knihám, které jsem poprvé přečetl zhruba před dvaceti lety, Kmotr a Hobit.

Na závěr jedna otázka filosofického charakteru. Co je podle Vás smyslem života?

Najít si své místo, svou pozici v životě a v té se cítit šťastný a spokojený.

Dobrodružství do posledního okamžiku

aneb co vám Wikipedie neřekne | Martin Veselý

Je sobotní ráno, deset hodin 7. listopadu, autobus vyjíždí, všichni mávají, cesta dvaceti žáků a čtyř vyučujících do Anglie začíná.

Mrtě, kámo! (sobota, 13:00)

Na rozdíl od ostatních jsem si spolu s třemi dalšími kluky sedl do zadní části autobusu. Ta je teď skoro prázdná, ale za pár minut se má zaplnit žáky náhodské stavební školy. Necelé tři hodiny jízdy jsou za námi, teď už asi půl hodiny parkujeme na náhodském autobusovém nádraží – a čekáme.

„Tož kde sou?“

„Nevím, třeba pojedeme bez nich...“

„Možná jim ta agentura poslala jiný den odjezdu. Nedivil bych se.“ (Proč? K tomu se dostaneme.)

Jako bychom věštili budoucnost – řidič zašlapává cigaretu na chodník a mává na opozdilce, kteří se vracejí ze záchodu: „Jedemééé!“

Druhá škola nikde. Vozidlo se dává do pohybu a sjíždí z nádraží. Není jasné (aspoň mně), co se s tou stavebkou stalo. Jsme opět na silnici, autobus se dává vlevo, najíždí na kruhový objezd a... vrací se na nádraží. Tam parkuje na úplně stejném místě jako před chvílí a zastavuje se.

What.

Aha, tak už jsou tady. Zpoza rohu se vynořuje dav asi třiceti studentů, vedou je tři učitelé. No konečně. Po chvíli opouštíme nádraží, najíždíme na kruhový objezd... Chvilka napětí... Ne, opravdu už jedeme pryč.

Popis vztahů mezi studenty gymplu a stavebky by vydal na další článek, takže ho zkusím vynechat. O čem se ale zmínit chci, je jejich oblíbené slůvko „mrtě“. Příklad použití ve větě je třeba „Bylo tam mrtě moc lidí, kámo-vole!“ Nechme stranou to podivné zvíře „kámovůl“, hned vám řeknu, co vás zajímá – „mrtě“ u nich znamená „hodně“.

Kolem sedmé hodiny nám řidiči pouští na třech obrazovkách v uličce film Bohdana Slámy *Šťěstí*. Na ČSFD získal 72%, ale v autobuse nikoho nezajímá – aspoň v jeho zadní části. Postupně projíždíme Německem, Nizozemskem, Belgií a Francií.

V Calais (neděle, 5:30)

Jsme v Calais, vystupujeme kvůli pasové kontrole. Před pár minutami jsme z okna přes vysoký plot viděli zdejší uprchlický tábor – podle toho krátkého pohledu ze tmy se zdá, že je to jen pár stanů, nic víc.

Do Anglie jsem jel i před rokem a půl. Fronta tam tehdy zaplnila skoro celou místnost, proto mě překvapilo, že tentokrát jsme úředníkům zbyli jen my. Ale tehdy byl květen a navíc kdo ví, koho do Velké Británie pustili tehdy a koho teď.

Stranou stojí skupina asi pěti lidí, kteří vzhledem připomínají mix mezi hippies a rockovou skupinou (paní Motalová z nich byla nadšená). Později jsem si všiml, že jejich autobus stojí vedle našeho. (Jak? Podívejte se na obrázek – to je jejich logo.) Jakmile byly všechny naše pasy oskenovány, vyjeli jsme na trajekt.

Jaké to je plout přes kanál La Manche? Poté, co váš autobus najede na palubu, řeknou vám její číslo (např. červená 5) a vyženou vás co nejdřív na patro pro pasažéry (u vozidel nikdo nesmí během jízdy zůstat). Vytáhnete mobil a zaradujete se, protože tu je Wi-Fi bez hesla. Jenže, jak se ukáže, její používání stojí tři libry na 90 minut. Řeknete si, že nebudete přece jen tak vyhazovat peníze a utratíte je raději nějakým rozumnějším způsobem – třeba koupí kávy v lodním Starbucks. Je tam i obchod, kde prodávají všechno možné od klíčenek (ideální hlavně na zpáteční cestě, kdy si vzpomenete, že jste zapomněli koupit suvenýr pro prababičku/třídního učitele ze základní školy/papouška; tři za cenu dvou!) po voňavky („Takový úžasný dárek, drahý! Co je to za značku?“ – „Eau de Trajekt.“).

Nejpopulárnější je však vyhlídková paluba, především u kuřáků. Ne všechno je však ideální. Prorockým se ukázalo tvrzení Honzy Pospíšila „tady nemůžete stát tak dlouho, nachladíte se“. Tehdy jsem se mu smál. Inkuabační doba rýmy je tři dny, o tři dny později jsem dostal rýmu. Bez komentáře.

Are you the host family? (neděle, 12:30)

O organizačních schopnostech Grossman Agency, firmy, jež cestu zajistila, mnozí pochybovali už před odjezdem. Program se několikrát měnil, dlouho jsme ani nevěděli, v kolik hodin vyjíždíme, pokyny k tomu, co si máme vzít, byly vytištěny napůl bez háčků a čárek (například nabízely, že si můžeme v autobuse koupit parky – doufal jsem, že si koupím třeba Hyde Park, ale nakonec se z toho vyklubaly párky) a další. Proto mě ani moc nepřekvapilo, že i když jsem asi tři týdny předem nahlásil, s kým chci bydlet, seděl jsem teď v taxíku směřujícím do hostitelské rodiny s dvěma kluky z Náchoda, kteří se tvářili minimálně stejně překvapeně jako já (to znamená vůbec – správný muž neukazuje emoce).

„So where are you guys from?“ zajímalo taxikáře s těžkým ukrajinským přízvukem. Snažil se s námi konverzovat, co to šlo, ale... moc to nešlo. Jen na mou adresu prohodil, že mám „posh accent“ – snobský přízvuk. Dodnes nevím, jestli to mám brát jako pochvalu (Zním jako Brit!) nebo urážku (Jako snobský Brit!).

Přesněji řečeno, komunikace vážla, dokud jsme se neztratili.

Dům hostitelské rodiny na adrese 169 Wiston Road jakoby vůbec neexistoval. Našli jsme 168 i 170, ale na číslo 169 jsme se museli zeptat. Po asi deseti minutách, kdy jsme celou ulici projeli už dvakrát (byla to dlouhá ulice) řidič svou frustraci neskrýval a otevřeně se své navigace ptal „What the fuck?“. Ještě nám zbývala poslední naděje – naše průvodkyně. Nebyla to ani půlhodina, co nám řekla své telefonní číslo s tím, že mobil má zapnutý pořád a kdykoli budeme mít problém, máme ji kontaktovat.

Tút. Túúút. Túúúúúút. Túúúúúúúúúúút. T- ale však vy už víte, co následovalo. Další pípání a pak už nic. Naštěstí jsem měl i číslo na paní Večeřovou. Po chvíli hovoru se ukázalo, že taxikář dostal špatnou adresu. Měla znít 169 Wilson Avenue, ne Wiston Road. No konečně! Byli jsme tam za chvíli.

„Ještě raději chvíli počkám. Třeba tam nikdo nebude,“ prohlásil řidič, když jsme z kufru vytáhli svá zavazadla. Cha! Ta věc se špatnou adresou byl sice divný zážitek, ale tohle už se přece stát nemůže, no ne?

Může. Venku na nás nikdo nečekal, zvonek u dveří nebyl a na ťukání nikdo neodpovídal. Když jsme však obešli dům a zabouchali na všechna okna, toto malé nedorozumění se snadno vyřešilo. Rodina spala. Za pár chviliek nám otevírá jakýsi pán a paní (patrně jeho manželka) rázně vyzývá: „Come in!“

„Are you the host family?“ zjišťuji pro jistotu.

„Hm?“

„Are you the host family?!“

„Oh yes, yes. Come in.“

Taxík jsme nechali venku. Paní se představila a ukázala nám náš pokoj. Stručně. („My name's Debra. What's your name? Here's your room.) Na poměry anglických domů byl průměrně velký, i když v prvním okamžiku jsem si ho v duchu označil za „kumbálek“. Šlo se tam po točitých schodech, které byly široké právě tak, aby se tam vešel jeden člověk. Do teď by mě zajímalo, jak tam dostali ty postele.

Obelisk a spol. (neděle, 14:00)

Odpoledne jsme měli projít Brighton, město, kde jsme bydleli. Od rodiny jsme dostali týdenní jízdenku, díky které jsme mohli nastoupit na jakýkoli linkový autobus v okolí. Stačilo ji při nástupu zvednout, řidič kývl a to bylo všechno.

Sraz se zbytkem zájezdu byl domluvený na dvě hodiny. Překvapivě přišli všichni a mohli jsme vyjít k moři. Jako první jsme si prohlédli... vysokou železnou tyč. „Teďkom stojíme u takovýho obelisku,“ řekla nám k tomu průvodkyně. Po chvíli výkladu se ukázalo, že Angličani tu nestaví sloup kuctění egyptských bohů, ale vyhlídkovou věž Brighton i360.

Za chvíli jsme se přesunuli k Brighton Pier – velkému molu, kde se nachází zábavní park. Je tu všechno – hazard (viz bit.ly/gecko-pier), kolotoče, strašidelný dům, plyšáci Mimoňů, které můžete vyhrát za pět liber, i bary. A malý bonus, volání: „Boys, boys! Drugs, drugs? Want some drugs?“

Navečer jsme také obešli dominantu města, brightonský Royal Pavilion. Říkám obešli, protože vevnitř už bylo zavřeno. Jedná se o bývalou královskou rezidenci. Nechal jej postavit král Jiří IV., když byl ještě princ. Tento vážený muž, který později vážil přes 111 kilogramů, z Brightonu stavbou paláce v indickém stylu udělal oblíbené místo, kde Londýňané začali trávit víkendy (prý tak činí dodnes). Právě proto má Brighton ve Velké Británii podobnou reputaci jako ostravská Stodolní ulice u nás. O tom Brighton Pieru už jsme mluvili, že?

Rodina nás po návratu opět překvapila, tentokrát už naposledy. Muž, který nám v poledne odemykal, zmizel a nikdy jsme ho neviděli. Na večerí nebyla pizza z krabice, kterou jsme viděli na kuchyňské lince, ale kuře s omáčkou, knedlíkem, špenátem, květákem a... chaluhami. Myslím. O nedojedených zbytcích hostitelská matka Debra prohlásila, že je hodíme lišce. Další den jsem si všiml, že na zahradě pobíhá kočka – tak nevím, jestli se kočka jmenuje Liška nebo měli i ochočenou lišku...

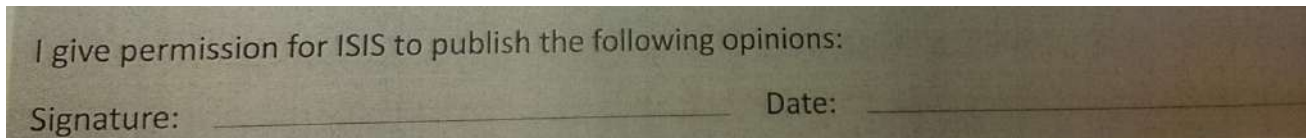
Obelisk.

Pondělí

Dopravní pravidla ve Spojeném království jsou trochu odlišná od těch našich. Především nepočítejte, že zde můžete řídit bez alespoň minimální znalosti angličtiny (nebo intuice). Vezměte si třeba označení jednosměrky; tam, kde si my vystačíme se šipkou ve čtverci, napíšíou Angličané ONE WAY. A teď se v tom vyznej, cizinče.

Silnice jsou široké stejně, na mnoha místech však musíte počítat s tím, že funkční je jakoby jen jeden pruh. Z obou dvou stran cesty totiž parkují auta, takže projet se dá jen uprostřed. Velmi zábavné, když proti sobě chtějí projet dva autobusy. Jo, taky tu auta nemusí svítit přes den. Nebo nechtějí. Hm.

O škole tady psát nebudu. Jen stručně: naučili jsme se pár přídavných jmen, idiomů, hodně jsme mluvili, poslední den jsme měli hodinu o Harrym Potterovi a byla to velká zábava. Zeptejte se osobně, na papír se to těžko přenáší. A taky zajímavost: až do tohoto léta se škola jmenovala ISIS (tuto zkratku bohužel sdílela s tzv. Islámským státem) a přestože došlo k přejmenování, občas někdo zapomněl přepsat formuláře, takže poslední den jsme na dotazníku dávali ISIS souhlas se zpracováním našich osobních dat. Divný pocit.

Odpoledne jsme vyrazili na pobřeží. Už druhá verze programu nám slibovala buď „krátkou procházku po křídových útesech“, nebo „dlouhou procházku podél křídových útesů“. Podle všeho jsme zažili *dlouhou* procházku *po* útesech – těžko říct. Útes se jmenoval Beachy Head a je to jeden z hádejtekolik útesů skupiny Seven Sisters. Ano, správně, je jich osm.

Můj nejoblíbenější zážitek z předchozí cesty do Anglie byla zpáteční jízda trajektem. Na vyhlídkové palubě tak foukalo, že když člověk vyskočil na místě, vítr jej odnesl o skoro půl metru dozadu. Návštěva Seven Sisters prokázala, že některé věci stačí prožít jednou. Podívejte se sami na adrese bit.ly/gecko7sisters. Video je dlouhé jen deset vteřin, ale na dokreslení atmosféry stačí. Při jednom z prvních poryvů větru (nejdřív nefoukalo tak moc) mi uletěla čepice asi dvacet metrů.

Při cestě do městečka Lewes (výslovnost „luis“, ne „léves“, že, paní průvodkyně?...) mezi námi koloval seznam žáků a rodin. Měli jsme zkontrolovat, jestli agentura zná správné údaje. Byl jsem tam napsaný jako „M Martin“ (jméno „M“ a příjmení „Martin“). No co.

Z Lewesu jsem si odnesl hlavně dvě věci, a to dvě čísla Doctor Who Magazínu (jedno normální, jeden speciál). Taky mám zjištěno, že i když jsou fish and chips tradičním anglickým jídlem, v tomhle městě se neprodávají nikde. Jejich hledáním jsem strávil skoro celý volný čas toho odpoledne. Chjo.

Úterý

Teď už jsem do anglické společnosti úplně zapadl. Důvod jedna: při přecházení silnic jsem se začal automaticky dívat vpravo. To se hodí hlavně, když přecházíte na červenou, což je tu naprosto běžný jev. Nic nejede, tak proč se zdržovat? Dělají to *všichni*, až na paní Motalovou, která vždy srdnatě odolávala pokušení a čekala na zeleného panáčka. Důvod dva: kolemjdoucí se mě zeptal, jestli nevím, kterým směrem jezdí autobusy na Brighton Station. Snad jsem se začal tvářit, jako že chci kolonizovat Indii nebo co, prostě jsem v něm vytvořil zdání, že jsem místní.

Toho dne také jedna učitelka z Náchoda vzala situaci do svých rukou. Do teď směrem ke svým žákům jen vysílala vražedné pohledy, aby v autobusu tak neřvali. Na cestě do města Battle však přišla k jednomu klukovi, který si to podle ní zasloužil, řekla mu, ať si jde sednout dopředu na její místo a sama si zabrala jeho sedačku. Počet decibelů okamžitě klesl. Už proto, že učitelka navrhovala: „Přesvědčte mě, že se umíte chovat. Ukážeme jim, že jsme lepší!“, přičemž nenápadně ukazovala na přední část autobusu, kde seděla většina gymplu. A to se líbilo.

V Battle ani v Hastings, které jsme toho dne také navštívili, nebylo nic moc zajímavého, ale konečně jsem tam našel ty fish and chips. Jenže jsem si myslel, že příprava zabere tak pět minut. Autobus odjíždí o půl, teď je šestnáct nula pět, to stihnu... Jídlo jsem dostal 16:26. „Tady je sůl a ocet,“ nabízel kuchař. „Ne, díky, nemám moc času,“ zavolal jsem od dveří. Další chyba. Fish and chips se dělají naschvál bez chuti, aby je každý mohl mít podle svého. Já to nevěděl – tak si na to vzpomeňte, až budete mít někdy v Anglii hlad.

Když jsme se rozcházel, řekli nám, že sraz bude u autobusu a že ten bude stát na stejném místě jako předtím. V 16:34 už jsem to místo obešel třikrát a nikde nic. Co mi zbývá, pomyslel jsem si, roaming neroaming, musím zavolat.

„No ahoj. Kde je ten autobus?“ – „No... Tady.“ – *já-toho-člověka-zabiju* „To je kde, tady?“ – „No... Tady.“ – „Ale kde to je?! Nějaký orientační bod okolo?! Třeba obelisk?“ – „Stojíme tam, kde jsme stáli předtím.“ – *Dobře, já vím, že mám špatný orientační smysl, nemusíš mi to připomínat zrovna teď.* „To je kde?“

Nebýt toho, že jeden kluk (už vážně nevím kdo, bylo jich víc – čekali na mě...) uviděl na obzoru cosi bílého, co by snad mohlo být autobus, asi bych zůstal v Hastings dodnes. Aspoň jsem pak pobavil pár lidí z Náchoda („hele, gymplák přišel dýl“).

„Jaký jste měli den?“ zeptala se při večeři Debra. „Byl zajímavý?“

„HmMMM,“ zněla sborová odpověď nás tří. „Byli jsme v Battle a v Hastings,“ dodal jsem ještě.

Chechechecheche, ozvalo se. „Hastings? Opravdu?“

„No... Moc věcí k vidění tam nebylo,“ přiznávám.

„To věřím. Hastings! Hahahaha!“ směje se teď už zcela neskryvaně Debra.

„Vy opravdu nemáte ráda Hastings, že?“

„Ale ne. Nikdy jsem tam nebyla. Ale slyšela jsem, že má jistou reputaci, hehe.“

Prostě se nesnažte tvrdit rodně, že jste měli zajímavý den, když jste ho strávili v Hastings.

Středa

Ve středu se slavil Den válečných veteránů. Ve Velké Británii je tradičním symbolem tohoto svátku červený květ vlčího máku, který je všude. Všu-de. Nejen že si jej lidé připíchávají na klopy, ale také jsou takovými květy vyzdobené všechny možné sloupy, sochy a hodně státních budov (např. radnice).

Ráno nás na chvíli zdržela Debra. Odešla chvíli před námi, ale když jsme vyšli z domu, najednou vyskočila z auta a běžela k nám se slovy: „Nezavírejte dveře! Zapomněla jsem si zuby!“. Ona totiž měla tři umělé. Přesně kvůli těmhle zážitkům jezdím do Anglie!

Jo, a viděli jsme katedrály ve městech Arundel a Chichester. To jen tak na okraj.

Čtvrtek

Čtvrtek byl dnem, kdy jsme měli opustit Brighton a navštívit Londýn. Abychom měli v hlavním městě co nejvíce času, domluvili jsme si odjezd autobusu o půl osmé. S dostatečným předstihem – alespoň jsme si to mysleli – jsme jako obvykle vyšli na zastávku linky 1, která nás měla dovézt na Palmeira Square. Autobusy tu jezdí každých asi sedm minut, takže jsme moc dlouho čekat nemuseli. Ale protože kdyby bylo všechno v pořádku, tak neměl bych o čem psát, pět zastávek před naším cílem řidič zastavil a zakřičel, že si máme vystoupit, konečná stanice. Měli jsme ještě asi deset minut. Co teď? Naštěstí se na ceduli, která ohlašovala nejbližší příjezdy, ukázalo, že za chvíli tu zastaví autobus 22, který dokonce na Palmeira Square končí! Takže se nemusíme bát, že nás zaveze někam jinam. Že?

O tři minuty později opravdu na ceduli bliklo, že číslo 22 je tu a za rohem se objevil autobus. Ale místo toho, aby na displeji hlásil číslo své linky, omlouval se: „Sorry, I'm not in service“. Takže zas nic. Pravda, v Anglii se aspoň omluví, u nás by to byla „služební jízda“. Jenže zdvořilost nikomu nepomohla. Zachránil nás hned další autobus, díky kterému jsme na Palmeira Square dorazili v 7:30 na minutu přesně.

Než ve svém příběhu odjedu do Londýna, chtěl bych poznamenat, že jsem to všechno bral jako „dobrodružství“ a opravdu si nestěžuji. Vždycky totiž může být hůř (třeba jsme mohli bydlet v Hastings)! V době, kdy píšu tyto řádky, totiž jih Anglie (včetně Brightonu) devastuje bouře Barney. Tak, foukalo tam už tehdy dost, to jo...

Za necelé dvě hodiny jsme už stáli vedle londýnské O2 Arény, která se tam jmenuje jednoduše The O2. Odloučili jsme se od stavebky, která chtěla vidět něco jiného, a sjeli jsme do stanice metra. Pokud jste si mysleli, že zájezd byl zadarmo, mýlíte se. Museli jsme si totiž koupit celodenní jízdenku za čtyři (ti do 16 let) nebo dokonce osm liber! Chápete to, osm liber!!! To už mohli rovnou říct, že nás tenhle výlet zbankrotuje!!!

REPORTÁŽ

Jestli vás to zajímá, určitě si můžete najít památky, které jsme navštívili, na Wikipedii, takže nebudu psát, jak jsou vysoké, široké a barevné.

Naší první zastávkou byl Tower Bridge. Prošli jsme se okolo Toweru, za kterým vykukoval nedávno postavený mrakodrap Shard (střep). Opět metrem jsme se přesunuli na zastávku Westminster, ze které jsme vystoupili přesně v okamžiku, kdy začal odbíjet poledne Big Ben. Dejme si teď krátký fyzikální příklad: doba mezi jednotlivými odbítními zvonu je zhruba dvě sekundy, hustota chodníku poblíž věže je čtyři turisté na metr čtvereční. Jak dlouho trvá průměrnému gymnazistovi vytáhnout mobil a všechno natočit? (Uvažujme kulovitěho žáka ve vakuu.) Odpověď: rychle.

Před parlamentem je několik desítek tyčí, kde můžete normálně vidět vlajky několika států – možná bývalých části Britského impéria, těžko říct. Tentokrát je však vystřídaly jen vlajky britské a indické. Indický premiér totiž toho dne navštívil Londýn – to vysvětlilo i helikoptéru, která všechno bedlivě pozorovala z výšky. Také tam byl hlouček asi dvaceti Indů, kteří měli cedule a něco skandovali. Když stejné místo později navštívila stavebka, prý už jich tam bylo tolik, že se nedalo projít.

Trávník před Westminsterským opatstvím byl poset malými dřevěnými křížky a dalšími umělými vlčími máky. Každá válka, každá divize britské armády tu měla svůj hřbitůvek ohraničený plotem (spíš plůtkem – vysoký byl asi deset centimetrů) a na každém křížku bylo napsané jméno nějakého vojáka. Až z toho mrazí.

Po průchodu St James's Parkem jsme zastavili u sídla královny, Buckinghamského paláce. Vlála tam její standarta, takže byla přítomna (na rozdíl od naší poslední návštěvy). Zatímco jsme v knižním průvodci hledali odstavec o této stavbě, ozval se výkřik:

„Janička!“. Náhoda je úžasná věc – potkali jsme průvodkyni ze Student Agency, která s námi jela do Northamptonu o rok a půl dřív. Aby toho nebylo málo – ještě na trajektu do Anglie jsme také potkali jednu průvodkyni a na zpátečním další. Všichni prý teď čerpají dotace EU jak diví, tak Student Agency hodně jezdí.

Na Trafalgar Square jsme dostali necelou hodinu osobního volna, kterou nám doporučili strávit v Národní galerii. Já věděl své. Poblíž je Doctor Who Shop; koho zajímají nějaký obrázky. Po krátké prohlídce sortimentu jsem usoudil, že deseticentimetrovou plastovou figurku postavičky ze seriálu (i když mého oblíbeného) opravdu nepotřebuji a radši jsem se šel podívat na Van Goghovy Slunečnice.

Další rozchod jsme měli na Piccadilly Circus. Za ty dvě hodiny (ne celé – co si o mně myslíte?) se mně a několika dalším podařilo dojet metrem přímo k jediné dochované policejní budce v Londýně, ikoně už zmíněného seriálu Doctor Who. Kam se hrabe obchod!

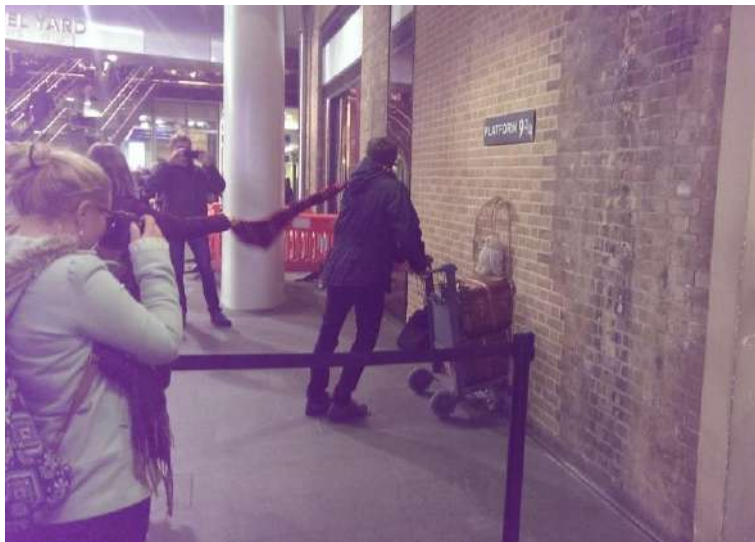
Jestli si myslíte, že Anglie jakožto bohatá země bude mít moderní metro v centru svého hlavního města... Ne. Dopláci na to, že je tak staré, a proto také malé. Pro srovnání, vlaky pražského metra jsou skoro o metr vyšší, což se nemusí zdát jako moc, ale představte si, jak se ty čtyři miliony Londýňanů, kteří údajně za den metro použijí, snaží nacpat do vagonů vysokých asi jako dva třetáci (myslím na základní škole). Špička je děsivá. Aspoň na okrajích města jsou linky modernější.

Za tmy jsme (teď už všichni) dorazili na ulici Baker Street. Určitě si domyslíte, že jsme navštívili bydliště jedné z nejznámějších fiktivních postav, Sherlocka Holmese. Pokud se vám líbí kýčovitě a/nebo předražené věci, budete tu jako doma. Třeba lovecká čepice, kterou Holmes sice nikdy nenosil, ale byl s ní jednou namaľován a od té doby je slavná, tu stojí padesát liber (skoro dva tisíce korun).

Po další čtvrt hodině v přeplněném metru jsme vystoupili na nádraží King's Cross, ze kterého v knihách o Harry Potterovi odjížděl Bradavický expres. Těžko říct, jestli toto nádraží vůbec J. K. Rowlingová navštívila.

Nástupiště číslo devět a deset totiž vůbec nejsou vedle sebe, ale na opačných stranách velké moderní haly (nevypadá jako ve filmech, ani trochu). Dva roky po vydání první knihy tu byla ale nainstalována cedule „Platform 9 ¾“ a pod ní zadní část vozíku, takže to vypadá, že jeho většina už je zabořená ve zdi.

Fanoušci si plánovali, jak se budou fotit, ale překvapila nás fronta, kterou bychom si museli vystát minimálně půl hodiny. Podle toho, jak to trvalo těm, co zrovna byli na řadě, možná i víc. Nástupiště devět a tři čtvrtě se tedy stalo nejkratší atrakcí celého zájezdu. Strávili jsme tam asi pět minut.

Po osmé hodině jsme všichni vyjeli směrem Česká republika. O zpáteční jízdě by se dalo napsat hodně, ale vám bude určitě stačit jen moje poslední zamračení směrem ke Grossman Agency: měli jsme přijet v šest hodin v pátek večer. Přijeli jsme o tři čtvrtě na jednu v sobotu ráno. Na druhou stranu se jich musím zastat: termín výletu (do pátku) byl překročen, to ano. Ale v 0:48 českého času bylo v Anglii teprve 23:48, takže to vlastně stihli!

Ale však víte, tohle jsou malé věci.

Děti, jezděte do zahraničí. Ty zážitky vám nikdo nevezme.

Ukázka z knihy

Petra Daníčková

Prolog

„No konečně!“ vydechla téměř úlevně žena v tmavých večerních šatech. Muž, na kterého mluvila, seskočil z rozvklaného požárního schodiště, po kterém se do téhle tmavé uličky dostal. Na rukou a rukávech měl ještě pár cákanců krve.

„Nejdu zase tak pozdě,“ namítnul, když prstem setřel kapku krve z ciferníku náramkových hodinek a zkontroloval čas.

„Ale ani nijak zvlášť brzy. Nemáme moc času. Zvládnul jsi to?“ zeptala se naléhavě.

„Jak vidíš,“ ušklíbnul se a ukázal jí své zašpiněné ruce.

„Takže ochrana naší drahé princezničky je pryč... Světlí budou muset něco podniknout. Nechtějí přece, aby jim chyběla polovina jejich dokonalého osudového pářečku,“ ohrnula s opovržením ret. „Co vlastně chceš?“ zajímal se její společník a opřel se o zábradlí schodiště, po kterém přišel. Ozvalo se zlověstné zaskřípění.

„Zařídít, aby Světlí zažili menší... zatmění,“ usmála se žena zlověstně.

„Dnes sis vedl dobře. Jdi domů a čekej na další zprávy,“ dodala a spěšně odtamtud vykročila. Její společník si odfrknul.

„Celej žhavej, kotě,“ odfrknul si tiše. Pak se posadil na poslední schod té zrezivělé monstróznosti, díky které se dnes dostal ke své oběti.

Vyřídil ji precizně, tiše a rázně. Přál by si, aby to udělat nemusel, ale bylo to nutné. Tohle byla velmi nebezpečná hra, a pokud chtěl dosáhnout svého cíle, musel tomu něco obětovat. Třeba i něčí život a část svého přesvědčení. Vytáhnul si z kapsy krabičku, ve které byly tři cigarety.

Před několika lety s tím přestal. Cigarety nepatřily k životnímu stylu, který vyznával. Ovšem teď potřeboval trochu otupit svou mysl a neměl dost peněz na to, aby se opil. Krást si pití z některého z barů se mu rovněž nechtělo. Proto mu cigareta přišla jako nejlepší řešení.

Z druhé kapsy vytáhnul zapalovač. Ten, jako zázrakem ještě fungoval. Muž si zapálil a potáhnul z cigarety. Po chvíli vyfouknul dým, který splynul s ranní mlhou. Město se už začínalo probouzet. Musel zmizet. Podíval se na načatou cigaretu a pak ji hodil na zem a zašlápnul ji.

Kvůli tomu, co si předsevzal, se vzdal mnoha ideálů. Měl by si zachovat alespoň nějaké. Z vedlejší uličky se ozval šramot. Muž zpozorněl. Ten zvuk mu připomněl, že má větší problémy k řešení, než svou existenciální krizi. Jako například...

1. kapitola

„POZOR!“ zařvala jsem zděšeně.

„Klídek, Lucy, to byla jenom zatačka,“ zašklebila se na mě Stacy pobaveně.

„Jo, možná to byla jenom zatačka, ale při tvém řízení to taky málem byla moje smrt!“ odsekla jsem. „Klídek, Paprsku!“ zasmála se moje kamarádka a při další zatačce mě znovu málem vyklopila z otevřeného okýnka jejího svěže zeleného mercedesu.

Podrážděně jsem zavrčela. Jasně, moje příjmení, Fascio, znamená „paprsek“, to ale ještě není důvod říkat mi tak, no ne? Ale pořád lepší než moje druhá přezdívka, prcek...

„SAKRA!“ zanadávala Stacy a vytrhla mě z úvah o přezdívkách, jelikož při jejím prudkém zabrzdění se moje čelo málem důvěrně seznámilo s palubní deskou. Když jsem se zase narovнала, uviděla důvod toho manévru.

Před naším autem stál kluk (No, kluk... Mohlo mu být přes dvacet.) v dobře padnoucích, ale trochu odrbaných džínsech a světlešedém tričku, s rukama omluvně zvednutýma. Na tváři měl malinko odrostlejší strniště. Vlasy upravené do účesu „Právě jsem vylezl z postele a nebyl jsem v ní sám!“ a oči...

Zarazila jsem se, protože mi přišlo, že se díval přímo na mě. No tak klid Lucy, nemůžeš si myslet, že by tě kluk, kterého jsi právě se svou kámoškou málem sprovodila ze světa, hypnotizoval svýma oh-tak-krásnýma očima, modrýma jako...jako sedmé nebe, to bylo nejvýstižnější přirovnání. Pokud by existovalo tak blažené a skvělé místo, určitě by mělo barvu očí toho neznámého.

„Mohla jsem tě zabít, pitomče!“ zaječela na něj Stacy rozčileně. Jen pokrčil rameny a přeběhnul na chodník. „To byl idiot! No věřila bys tomu?!“ rozčilovala se kamarádka, ještě když jsme vjížděly na školní parkoviště. Čemu bych věřila? Že se mi povede zabouchnout se do cizince, kterého málem srazíme autem a kterého asi už v životě neuvidíme?

„Ne, nevěřila,“ odpověděla jsem Stacy s pousmáním.

Když zelený mercedes zajel za roh, mladík v šedém tričku vytáhnul z kapsy džínsů mobil a napsal velmi stručnou SMS: Mám ji. Potom zmáčknul odeslat a tato zpráva se rozlétna na tři další telefonní čísla.

Den ve škole byl neobyčejně obyčejný. Bleskové opsání si domácího cvičení z matematiky od třídního génia Luka, naprostá dezorientace na mapě Afriky v zeměpisu, mlácení spolužáků učebnicí literatury, aby nechrochtali, když jsme se koukali na filmové zpracování Romea a Julie... Po škole jsem si chtěla ještě zajít do knihovny, vypůjčit si tu novou fantasy sérii, o které v internetové komunitě fanoušků tak básnily, ale Stacy mě umluvila, abych raději šla s ní a částí třídy do baru s poetickým názvem U Strýčka Toma.

Nejsem moc barový typ. Tím nechci říct, že bych byla abstinent – už slyším Stacy, jak se řehtá jen při té myšlence – ani že bych do barů nebyla už mnohokrát zvaná. Jsem docela drobná blondýnka s modrozelenýma očima. Hotový andělíček už od pohledu, kluky ke mně odjakživa táhnul ochranný komplex. Z toho jsem je vyléčila na školním výletě v sedmé třídě, kde jsem dle zásad sebeobranu nakopala Denise Mavericka, když jevil přílišný zájem o můj hrudník. Ta poznámka stála za to. Tudíž ani dnes jsem neměla problém s pánskou částí naší skupiny... A ani s pitím.

Dala jsem si jen jedno nealkoholické mojito, jelikož jsem večer chtěla ještě pracovat na svém dějepisném projektu. Jenže jsem se se Stacy a Markem, jejím nejnovějším „Panem vytouženým“ tak zakecala, že jsem se domů dostala až za šera.

„Jsem doma!“ zahulákala jsem neurčitě a vydala se do kuchyně pro něco k snědku.

Jako obyčejně – spousta špinavého nádobí, kelímek od jogurtu s lentilkami, co tu nechal můj bratr, čtyři sexy kluci... Počkat! Vyděšeně jsem sebou trhla, o krok ustoupila a pozorovala ty vetřelce. Jeden z nich byl můj starý známý, pan málem přejetý.

„Co tady chcete?!“ vyjekla jsem a chňapla jsem po první věci, co mi přišla pod ruku, abych se nějak vyzbrojila. Naneštěstí jsem chytila jen nevelkou vařečku. Ale co, i to je lepší než nic.

„Uklidni se,“ řekl tichým, melodickým hlasem vysoký kluk s delšími černými vlasy, které v šeru kuchyně skrývaly zbytek jeho rysů. Jeho slova jako by řídila můj mozek. Proč já tady vůbec stresuju? Vždyť je to úplně v pořádku... Cože?! Není!

„Nejsme žádní zloději, ani masoví vrazi,“ uculil se na mě kluk s čupřinou hnědých, jakoby narezlých vlasů. Měl velmi světlé oči, barevně na hranici modří a šedi. Sklouzla jsem pohledem z něj na svého pana málem přejetého.

„Jenže přesně to byste řekli, i kdybyste měli v plánu mě unést a prachsprostě si se mnou užít,“ řekla jsem těm nebesky modrým očím. Objevily se kolem nich jemné vrásky, známka toho, že jsem ho pobavila.

„Ne, že bych si s tebou nerad... jak že jsi to řekla... 'prachsprostě užil', ale teď mám jiné věci na práci,“ odvětil.

„Jako konečně se mi představit?“ nadhodila jsem nadějně. Pobaveně se ušklíbnul.

„Já jsem Tom, Tom Gemello, odborník přes boje a rituály. Ten, co se schovává za tím černým čírem je Theodor Umáno, ovládá manipulaci a čtení myšlenek. Ten, co ti říkal, že nejsme zločinci, je Daniel Sentire, mistr na převleky, maskování a odposlech. No a poslední... Felixi!“ okřikl můj pan málem přejetý, teda vlastně Tom, blondáka, který doteď nepromluvil, a právě se mu nějakým záhadným způsobem povedlo z makaronů, co tu pravděpodobně zbyly od večere, vyrobit miniaturní helikoptéru, které se dokonce točila vrtule.

„Pardon,“ omluvil se a bleskově svůj výtvar zničil.

„Tohle je Felix Risata, expert přes taktiku a sestavování strojů ze všeho možného, jak jsi právě viděla.“ dokončil Tom.

„To je sice fajn, ale jak vám mám tohle celé věřit a hlavně, co tu sakra děláte?“ zeptala jsem se, čím dál víc vytočená. Čtení myšlenek a makaronové helikoptéry... to tak!

„Patříme ke straně Světých...“

LITERÁRNÍ ČÁST

„A tady pořádáte co? Předvolební setkání s voliči?!“

„S touhle bude sranda,“ poznamenal Daniel.

„Nejsme politická strana. Spíš... Něco jako sdružení,“ vysvětloval Tom trpělivě.

„Sdružení čeho? Strana Světých... elektrikářů?“ navrhla jsem, jen napůl ironicky.

„To bys ty trubery hodně nadhodnocovala. Žárovky na našem oddělení vždycky musím měnit já,“ uchechtl se Felix.

„Jsme sdružení bojující proti stvořením temnoty,“ rozhodl se Tomovi pomoci Theodor.

„Takže jste deratizátoři?“ navrhla jsem nevině.

„Ty tu pusu neudržíš zavřenou, co?“ nakrčil Tom skoro našťavaně nos.

„No dobře, už mlčím,“ slíbila jsem, zamkla si ústa a odhodila imaginární klíč.

„Bojujeme – anebo uzavíráme dohody a příměří – s vlkodlaky, upíry, divoženkami a... Slíbilas, že budeš zticha!“ napomenul mě, když jsem už už otvírala ústa. Skoro uraženě jsem je zase zavřela. „Skvěle. No kde jsem skončil... Á, u těch nadpřirozených bytostí! No, nepředstavuj si nás jako klasické lovce upírů a podobné pitomečky. Upíři, vlkodlaci ani jiné bytosti temné strany nejsou natolik zvířecí, aby se daly takhle ulovit. Mají vytříbené uvažování, podobné lidskému, ale mnohdy oproštěné od věcí, jako je například soucit. Proto při jednání s nimi musíme být velmi...Ale no tak, Felixi!“ zaúpěl Tom, když jeho parták znovu neovládnul své neposedné ruce a z příborů ve dřezu vystavěl téměř dokonalý model Eiffelovky.

„Nemůžeme ty řeči trošku zkrátit? Já prostě nevydržím být tu nečinný!“ postěžoval si Felix a jal se oddělovat od sebe naše příbory.

„Myslím, že bychom jí to měli vyjas-“ začal Daniel.

„Co? Prostě jí řekněte, že půjde s náma a-“ přerušil ho Theodor.

„Kdo říká, že s váma někam půjdu?!“ zvýšila jsem hlas, abych je překřičela.

„Vláček!“ zajásal Felix, když se mu zmiňovaný dopravní prostředek povedlo vytvořit z obalů od žvýkaček, co si bráška schovával v jednom z hrníčků.

„A dost!“ téměř zařval Tom.

Kluky i mě to polekalo, takže jsme zmlkli. V kuchyni zavládlo ticho, až na šustění papírků od žvýkaček. To Felix přetvářel vláček v ponorku.

„Takže... Kdo říká, že půjdeš s námi, Lucy? Já. Danieli, mohl bys nás prosím zamaskovat, abychom se dostali nepozorovaně k autu?“ Daniel alias rozverná čupřina přikývnul. Jako prvního vzal Theodora.

„Vidíš? Nic to není,“ uculil se, zatímco přiložil Theovi ruku na hlavu. Černé vlasy se začaly trošku svíjet a po chvíli získaly fosforeskující růžovou barvu. A když jeden z pramínků spadl přebarvanému na čelo...

„Já tě zabiju!“ zařval Theodor a jal se Daniela pronásledovat po kuchyni. Nebyl ovšem příliš úspěšný, protože Daniel vytrvale měnil své zbarvení. V jednu chvíli na sebe vzal zbarvení kuchyňské linky. Theodor vykopl nohou ve snaze strefit toho chameleona, ale Daniel uhnul, takže se Theo pouze bolestivě kopnul do bytelné skříňky, až zařinčely skleničky uvnitř ní.

„Už jste si pohráli?“ zeptal se Tom hlasitě, aby přehlušil klejícího Thea. Daniel se chystal něco říct, ale pak zbledl.

„Dane? Co se děje?“ zeptal se Theodor, ještě pořád s křiklavě růžovými vlasy.

„Máme sakra problém. Celá smečka. Tak za čtyři minuty jsou tady,“ vydechl Daniel.

„Tak pohyb! Dane, maskování. Felixi, zkus vymyslet alespoň nějakou primitivní zbraň. Theo, zkus rozpoznat, co je ta tlupa zač. Já jdu nastartovat auto!“ rozdal rozkazy Tom a vyběhl ze dveří.

Dan nás bleskově obešel a každému chvíli podržel ruku na vlasech. Překvapeně jsem vydechla, když jsem viděla, jak se naše těla stávají něčím, co připomínalo mýdlové bubliny vytvarované do podoby člověka. Byli jsme lehčí a dokonale průsvitní.

„A teď fofrem!“ pobízel nás Theodor a hnal nás k autu, odkud nám rozčileně kynul Tom. To už jsem i uviděla důvod toho spěchu.

...a právě se mu nějakým záhadným způsobem povedlo z makaronů, co tu pravděpodobně zbyly od večere, vyrobit miniaturní helikoptéru, které se dokonce točila vrtule.

Ulicí se k nám řítla smečka čehosi, co by se při dobré vůli dalo pojmenovat jako zombie psi. Z otevřených tlam jim odkapávaly provazce slin, které vytvářely nové výmoly v už tak nerovné silnici, leptaly asfalt jako nějaká kyselina. A jejich zuby... Jejich zuby byly ve dvou řadách, přední vždy menší a špičatější, zadní větší a evidentně schopné silnějšího stisku.

Nejděsivější ovšem bylo, že jejich těla jako by nechtěla držet pohromadě. Třásla se při běhu, jako by se měla co chvíli rozpadnout. Zrovna ve chvíli, kdy jsem na to pomyslela, vyklouzlo jednomu z útočníků oko z důlku. Nevěnoval tomu pozornost a táhnul je za sebou, napojené na nervových zakončeních. Zmocnil se mě silný pocit nevolnosti a na okamžik jsem už byla smířená s tím, že pozvracím některého ze svých průhledných společníků. Naštěstí se mi povedlo ovládnout, s vypětím všech sil.

„Lucy, no tak, do auta!“ pobízel mě Daniel, zatím co Felix ostřeloval ty příšery prakem, který si vytvořil z tátových ponožek, co se válely na zemi. Jako munice mu sloužily máminy nože na steak. „A co moje rodina?!“ zakřičela jsem.

„Tihle jsou naprogramováni, aby šli po určité osobě – a tou jsi ty. Tudíž větší potíže svojí rodině připravíš, jestli okamžitě nevezleš do toho auta,“ vysvětlil mi Theodor, který mi držel otevřené dveře na zadní sedačku. Takže mám na výběr mezi uslintanými rozpadajícími se bestii a čtyřmi sexy neznámými kluky. Vážně nevím, co si vybrat.

„Jedu!“ křikla jsem. Theodor s viditelnou úlevou vydechnul, nastoupil si a vtáhnul mě do auta s sebou, takže jsem se ocitla uprostřed zadních sedaček. Tom seděl na místě řidiče, Daniel vedle něj a právě se asi pokoušel nějak zamaskovat i auto. Poslední, kdo zůstal venku, byl Felix.

Právě mu došla munice a tak si ty potvory dodaly odvahy a rozběhli se na něj. Felix ze sebe vydal něco, co mohlo být klidně i bojovým pokřikem, skokem se vrhnul do auta. Naneštěstí se jednomu z těch stvoření podařilo chytit ho za nohu. Felix ovšem prudce vykopl, takže v mohutných čelistech útočníka zůstala jen jeho bota. Potom se honem správně usadil a zabouchnul dveře. Tom vyrazil jako střela, takže ta smečka hnusů s námi nestačila držet tempo.

„To byly moje oblíbené tenisky!“ stěžoval si Felix.

„Buď rád, že to nebyla noha,“ odvětil Tom a dál se řítit městem.

„Tak a teď byste mi mohli vysvětlit, proč mě chce smečka vlkodlaků zabít,“ řekla jsem roztřeseně. „To nebyli vlkodlaci, ale noční běsové,“ reagoval Felix.

„Jaký je v tom zatraceně rozdíl?!“ zavrčela jsem.

„Vlkodlaci neplivou kyselinu, nerozpadají se a mají i lidské uvažování, takže s nimi můžeš vyjednávat. Taky tě většinou hned jen tak nezabijí, ale třeba tě unesou. Kdežto noční běsové... Jsou to kříženci vlků, psů a démonů. Nedokážou udělat nic jiného, než...“ zarazil se Daniel ve svém vysvětlování.

„Sežrat tě,“ doplnil ho suše Theodor.

„V podstatě ano, ale nechtěl jsem to říct tak tvrdě,“ uchechtnul se Dan a otočil se zase dopředu, to jsem poznala díky jemným obrysům jeho průsvitného já, které byly v autě vidět.

„Plivají kyselinu...Křížení s demony... Jasně...“ přikývla jsem a radši jsem se soustředila na Felixovi ruce, které z textilního potahu sedačky vytáhly několik nitek a začaly z nich vytvářet cosi, co pravděpodobně bude perským koberečkem. Po chvíli jsem se nevydržela dívat na jeho kmitající prsty a zavřela jsem oči, abych přemohla přetrvávající pocit, že to nealko mojito, co jsme měla před hodinkou v baru, nutně musí znovu vidět světlo světa.

Svět jako by najednou začal popírat všechny normální věci. Už chybělo jen, aby se to auto vzneslo. „To ještě Felix nevymyslel,“ odpověděl na moje myšlenky Theodor. Jasně, čtení a manipulace mysli, skvělý.

„Co jsem ještě nevymyslel?“ zajímal se zmiňovaný, ale zbytek rozhovoru jsem už nevnímala, jelikož jsem usnula.

Já vím, je divné usnout v autě se třemi průsvitnými a jedním viditelným neznámým, kteří mě zachránili od bůh ví čeho a vezou mě bůh ví kam, ale můj organismus prostě rozhodnul, že už toho bylo dost. A já se s ním nemínala hádat. Zavřela jsem oči a nechala jsem auto, ať mě veze, kam jen se mu zamane.

Cesta lesem

Tento test osobnosti vám pomůže poodhalit důležitost jednotlivých hodnot ve Vašem životě. | Lucie Dočkalová

1. Představ si, že jsi v lese. Nejsi tam ale sám. Kdo (co) jde s tebou?
2. Procházíš se lesem, ale cestu vám zkrříží zvíře. Co je to za zvíře?
3. Co se stane při vašem setkání? Co zvíře udělá, když ucítí tvou přítomnost?
4. Pokračuješ dál lesem. Před Vámi se nachází mýtina a tam stojí dům. Jak je veliký?
5. Je okolo domu plot?
6. Vstoupíš do domu a jdeš do jídelny. Jak to tam vypadá? Co je na stole?
7. Zadními dveřmi vycházíš z domu. Na trávě před tebou leží hrnek, kelímek nebo sklenička. Z čeho je vyrobený/á?
8. Co s ním uděláš?
9. Jdeš až na okraj pozemku k vodě. Jaká je její hladina? Je to rybník, řeka nebo snad studánka?
10. Chceš se dostat na druhou stranu. Jak to uděláš?

Odpovědi

1. Ten, kdo jde s tebou lesem, je nejdůležitější bytostí v tvém životě.
2. Velikost zvířete představuje to, jak velké jsou v tvých očích tvé vlastní problémy.
3. To, jak zareaguje zvíře na tvou přítomnost, naznačuje, jakým způsobem řešíš problémy (pasivita, agresivita...)
4. Velikost domu odráží velikost tvých ambicí.
5. Pokud je dům oplocen, značí to o uzavřenosti tvé osoby. Nejspíše nepřijímáš příliš vřele cizí lidi. Jestliže se okolo domu nenachází žádný plot, jsi osoba extrovertní a společenská.
6. Pokud jsi v jídelně nespáčil lidi, květiny nebo jídlo, tak budeš nejspíše vnitru nešťastný.
7. Pevnost materiálu, ze kterého je vyrobena nádobka naznačuje pevnost vztahu k bytosti uvedené v bodě 1.
8. To, co uděláš s hrnečkem, ukazuje, jaký je tvůj vztah k osobě z bodu 1.
9. Velikost vodní plochy reprezentuje velikost tvé sexuální potřeby.
10. Čím mokřejší způsob zvolíš, tím větší roli hraje v tvém životě sex.

Vtipy

Mirek Sapara

V dějepise: „Podle čeho se Čechy nazývají Bohemia, Alenko?“

„Podle těch chipsů.“

„A já jsem se tak těšil,“ povzdechl si na začátku hodiny tělocviku prvňáček. „Když jsem četl v rozvrhu TV, myslel jsem, že se budeme dívat na televizi!“

Učitelka zuří: „Autorem České mše vánoční byl Jan Jakub Ryba, ne Džejdžej Fiš!“

„Tati, zítra je ve škole třídní schůzka. Ale jen pro užší kroužek.“

„Tomu nerozumím.“

„Bude tam paní učitelka a ty...“

Ve škole: „Co víš o významných matematicích starého Řecka?“

„Všichni zemřeli...“

Nečas je mezera v časoprostoru.